

Protokols, at han havde tilstaaet sig skyldig i Voldtægt. Han blev dømt, og Straffen er ikke under Strafarbejde i flere Aar. Men saa kommer Sagen for en overordnet Domstol, og saa siger Defensor: Gud ved, om det ikke skulde være saa, at hverken Manden eller Dommeren ved, hvad Voldtægt efter Straffeloven er, maa vi ikke faa beskrevet de Handlinger, som ere foretagne. Saa blev Sagen reassumeret, Handlingerne beskrevne, og Manden frifundet. Saaledes kan det ogsaa være i den foreliggende Sag, at naar det, som nogle mene skulde være en Voldsakt, kom rigtig frem, saa var det det ikke. Imidlertid, det, som blev oplyst for Justitsministeren, var ikke Ting, som komme ind under det retstekniske Begreb. I øvrigt forelaa Sagen saaledes, da Justitsministeren skulde træffe sin Afgørelse, at det vilde have været ganske uretfærdigt, ja, jeg kan sige umuligt, for Ministeren at skride ind og afsige en fældende Dom paa det Grundlag. Der var visse Paastande og absolut Benægtelse af disse Paastande, saa Ministeriet kunde ikke handle anderledes. Men havde der foreligget Erkendelse af noget som helst strafferetligt Forhold, saa er det ganske givet, at Sagen ikke paa nogen Maade kunde være afsluttet. Da jeg er bleven spurgt, om jeg, hvis der havde foreligget noget strafferetligt, vilde være skreden ind, svarer jeg: ubetinget, øjeblikkelig vilde det ske.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Ellinger: Der er ingen Grund til at udtale mig om de øvrige Spørgsmaal, som den højtærede Minister har svaret paa, men med Hensyn til § 15 vil jeg tillade mig at paastaa, at den højtærede Minister maa tage fejl, thi i § 15, 1ste Stykke, staar der: „Lovovertrædelser, begaaede af Børn, som endnu ikke have fyldt 14 Aar, straffes ikke“, og i 2det Stykke staar: „Under en strafferetlig Undersøgelse angaaende Børns Lovovertrædelser bør Varetægtsfængsel overfor dem kun anvendes, naar Omstændighederne ikke tillade at erstatte det ved at sætte Barnet under Tilsyn af paaalidelige Personer.“ Nu me-

ner den højtærede Minister, at det sidste Stykke alene vedrører Børn mellem 14 og 18 Aar. Det kan ikke være rigtigt. For det første er der ikke noget Holdpunkt i Loven for, at andet Stykke skulde berøre saadanne Børn, og desuden tror jeg ikke, at der i Lovgivningen findes Begrebet *Børn* mellem 14 og 18 Aar. Der findes Begrebet *Personer* mellem 14 og 18 Aar, og de omhandles i § 16, der jo netop handler om saadanne Personer, tidligere mellem 15 og 18 Aar, nu altsaa mellem 14 og 18 Aar. For saa vidt dette sidste Stykke, som staar i § 15, omhandler saadanne Personer, maa det fjernes fra § 15 og anbringes i § 16; saa kan der ikke være Tale om, at Lovens Indhold kan komme til at kollidere med Grundlovens § 80, hvad jeg antog det gjorde. Jeg antager, at man i sin Tid i 1905 ikke har været rigtig klar over dette Forhold, da Loven maaske paa nogle Punkter fik en noget hastig Udarbejdelse, hvorved denne Mangel paa Overensstemmelse er kommen frem. — Men, som sagt: 2det Stykke af § 15 kan umuligt angaa Børn mellem 14 og 18 Aar.

Justitsministeren (Bilow): Det kan endnu mere umuligt angaa Børn under 14 Aar. Da de ikke straffes, kan man aldrig anvende Varetægtsarrest overfor dem. Det er fysisk umuligt.

Ellinger: Saa kunne vi hurtigt blive enige. For saa blive vi enige om, at det andet Stykke i § 15 maa gaa ud, da det er meningsløst, hvor det staar.

Borgbjerg: Den højtærede Justitsminister kom, trods al Reservation, ind paa en Omtale af en nylig stedfunden Begivenhed her i København. Jeg skal i og for sig ikke gaa i Rette med Justitsministeren, skønt jeg synes, at hans sidste Replikker formede sig som et Forsvar for en Teaterdirektør og kom til at forme sig som et Angreb paa hans Angribere. Trods al Reservation kom baade Citatet fra Ovid og de følgende Sætninger til at forme sig saaledes — i alt Fald for mig. Jeg skal ikke tage en nærmere Debat op derom, saa meget mindre, som jeg mener, at man i og for sig egentlig ikke kan bebrejde den